

BUTLLETÍ
151

OCTUBRE - NOVENBRE - DESEMBRE
2024

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

- **Editorial - ACAT-França: creació**
- **Qué està passant a les presons catalanes?**
- **Contra el tràfic de persones i les noves formes d'esclavatge**
- **Premi Nobel de la Pau 2024 a l'organització japonesa NIHON HIDANKYO**
- **Vetlla de pregària davant del CIE de Barcelona**
- **Crides dels socis: setembre, octubre, novembre**
- **Assemblea General de socis i sòcies d'ACAT 2025**
- **Recomanacions**
- **Poema de Nadal (Cant Espiritual, de David Jou)**

Editorial - ACAT França: creació

Com a subscriptor de la revista HUMAINS, publicada per ACAT FRANÇA, acabo de rebre un número especial on es commemoren els 50 anys d'existència d'aquesta ACAT, que va ser, com tots sabem, l'origen de totes les altres.

Diversos articles d'aquest número especial detallen el naixement de l'ACAT, esdevingut el 8 de desembre de 1974.

Ja el desembre de 1972, *Amnesty International* llança una campanya mundial per l'abolició de la tortura i formula una pregunta provocativa: Què fan els cristians en la lluita contra la tortura, quan el seu fundador fou un torturat?

Les consciències esclaten quan Tulio Vinay, pastor protestant del Vaud, explica el seu viatge al Vietnam. Relata les tortures al presidi Poulo Condor, construït pels francesos, en l'interior del qual tots els règims han practicat la tortura, americans inclosos. Sotragueja l'auditori amb la pregunta: **Fins quan, nosaltres, els cristians, deixarem desfigurar la cara del Crist sense reaccionar?**

La resposta de dues dones protestants, Helène Engel i Edith du Tertre, és contundent. Tot seguit es posen en contacte amb Georges Appia, encarregat de les relacions ecumèniques per la Federació protestant de França, i van a veure Pierre Toulat¹, capellà catòlic i secretari general adjunt de la Conferència dels bisbes de França per la Comissió Social. Els ortodoxos i els quàquers també es van afegir ben aviat a la nova formació ecumènica.

Aquests intercanvis tenen èxit, produeixen fruits i, després de diverses reunions preparatòries, es reuneix la primera Assemblea General, el 8 de desembre del 1974, en què es crea la primera ACAT.

Em sembla important recalcar que l'experiència del moviment ACAT/FIACAT té la particularitat de ser un dels pocs exemples mundials d'ecumenisme.

En aquest número especial, diversos presidents de l'ACAT FRANÇA relaten diferents aspectes de la nostra entitat ecumènica.

Podeu fer un "tastet" d'aquesta publicació a

<https://www.acatfrance.fr/courrier/hors-serie-50-ans>

Emili Chalaux i Ferrer
President de l'ACAT

¹-Al qual vaig tenir el privilegi de conèixer en diverses reunions de la FIACAT.

Què està passant a les presons catalanes?

“Avui la presó em sembla un endarreriment, una pena ancestral en la majoria de casos”.

Esther Giménez-Salinas, Síndica de Greuges de Catalunya.

Fins ara, aquest any 2024 s'han suïcidat 12 interns a les presons catalanes. És una xifra superior a la mitjana espanyola i també a la mitjana europea. Tot i que les taxes de suïcidi als centres penitenciaris són significativament més elevades que les de la població general, la xifra és preocupant. L'any 2020, per exemple, la taxa de suïcidis a Catalunya va ser de 7,06 per 100.000 habitants en la població general, mentre que a les presons catalanes va ser de 83,2 per 100.000 interns.

El Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada de la Generalitat de Catalunya ha presentat recentment el [Projecte ANAIS: Anàlisi d'incidents de suïcidi](#). Aquest és el primer estudi exhaustiu sobre les morts per suïcidi produïdes a les presons catalanes. Pretén analitzar sistemàticament la informació existent sobre els 54 suïcidis esdevinguts en aquests darrers cinc anys i mig (entre l'1 de gener de 2018 i el 30 de juny de 2023) al sistema penitenciar català. La periodista Laia Galià va fer-ne un bon resum ([Diari ARA, 04/10/2024](#)).

Voldria destacar-ne quatre de les conclusions, posant-ne l'èmfasi a la darrera:

1. El 80% dels 54 interns van passar pel DERT (Departament de Règim Tancat) en més d'una ocasió al llarg dels sis mesos previs al suïcidi.
2. Un 25 % dels suïcidis es produeixen durant el primer any d'ingrés a la presó i un 25 % més succeeixen l'any previ a la data de llibertat definitiva.
3. Un 30 % dels casos va presentar almenys un intent de suïcidi durant els sis mesos previs a la mort.
4. Només el 13,9 % dels interns estaven assolint els objectius del seu PIT.

M'agradaria parar atenció en aquest quart punt. Els PIT són els Programes individualitzats de tractament que guien el procés de rehabilitació

dels interns. El seu compliment és requisiu indispensable a l'hora d'obtenir permisos, el tercer grau... Aquesta obligatorietat dels programes, paradoxalment, només s'aplica a Catalunya, mentre que a la resta de comunitats autònomes, tenen caràcter optatiu i no condicionen la possibilitat d'obtenir permisos.

Segons el Projecte ANAIS, a la majoria dels 54 casos estudiats no s'ha pogut constatar l'evolució i el compliment del PIT, no obstant això resulta rellevant contrastar l'alt percentatge d'interns en el programa amb el baix assoliment en l'avaluació. D'altra banda, aquest indicador pot ser constitutiu de dificultats en el procés rehabilitador i desencadenant de frustració, atesa la vulnerabilitat importada. Per tant, és important prestar atenció al procés d'avaluació del PIT per poder detectar canvis importants que debilitin els factors de protecció associats.

Voldria acabar amb unes consideracions de la professora de Dret Penal Esther Giménez-Salinas, actual Síndica de Greuges:

1. El penediment no ha de ser una figura jurídica perquè pertany a l'esfera de la més estricta intimitat de cadascú. ([Diari ARA, 10/12/2020](#))
2. Les penes no s'han de complir íntegrament per tal d'assolir els fins de la justícia. ([Diari ARA, 31/01/2021](#))
3. En referència a la presó, considera que com a tal en ple segle XXI no té cap mena de sentit. ([Diari ARA, 09/05/2021](#))
4. El tercer grau no és un privilegi, sinó una forma de complir la condemna més d'acord amb el segle XXI. Una forma de compliment prevista a la llei general; no és un benefici, no és un escurçament de la pena, no és un regal, sinó una mesura més humana, més inclusiva i, per tant, més digna. Si amb mesures menys punitives s'aconsegueixen els mateixos resultats o fins i tot millors, per què ens entestem a infligir més dolor? ([Diari ARA, 12/12/2019](#))

Jordi Alonso Callejo
Soci de l'ACAT

Per obrir els articles del diari ARA, si no ets subscriptor/a, pots crear un compte gratuït en la seva web.

Contra el tràfic de persones i les noves formes d'esclavatge

Detectem que necessitem, tota la societat, conèixer més sobre els processos del tràfic de persones, per sensibilitzar-nos de manera que puguem anar-la erradicant i protegir les persones que s'hi veuen envoltades, especialment els nostres nens i nenes i joves. Per això, hem demanat a Marisa Cabeza que ens expliqui en què consisteix el tràfic de persones i la seva acció a l'equip del Departament de Tràfic de Persones de la Conferència Episcopal Espanyola.

L'any 2022 el Departament de Tràfic de Persones de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) em

hem descobert el gran drama del Tràfic de Persones, que ens ha portat a la Delegació de Migracions de la Diòcesi de Saragossa a informar i formar d'aquesta situació, en la mesura de les nostres possibilitats a professors, pares, mares i catequistes en una primera fase, per passar als infants i joves després.

Algunes de les formes que adquireix l'esclavatge al segle XXI i afecta la població més vulnerable del planeta són: explotació sexual, treball forçat, matrimoni forçat, servitud per deutes, mendicitat, nens soldats, venda i explotació de nens, venda d'òrgans...

va oferir la possibilitat de col·laborar en un equip de treball format per entitats d'àmbit eclesial implicat en acompanyament a víctimes i supervivents, per promoure la creació d'espais d'acollida a les diòcesis i treballar per la sensibilització envers aquest tema, elaborar materials i recursos formatius i organitzar activitats i accions d'incidència sociopolítica amb motiu dels dies destacats: Dia europeu i Dia mundial contra el tràfic de persones, 18 d'octubre i 30 de juliol, respectivament, i la Jornada Mundial d'Oració i Reflexió contra el Tràfic de Persones, 8 de febrer, dia de Santa Josefina Bakhita.

L'objectiu d'aquests dies és generar consciència sobre aquest delictes, denunciar-ho i promoure la protecció dels drets de les víctimes. L'Organització Internacional del Treball i l'Organització Internacional per a les Migracions i Walk Free de les Nacions Unides van estimar que 50 milions de persones vivien en "esclavatge modern". Això suposa un augment de 10 milions de persones en només cinc anys.

Després de dos anys de formació, i treballant a la delegació els materials que la CEE ens ha facilitat,

En general, la ciutadania sap molt poc del tràfic de persones, pensa que és cosa d'altres països, però avui sabem que és davant nostre, encara que no hi hagi aquesta consciència. Pot estar als diferents àmbits on desenvolupem la nostra vida quotidiana, botigues, gimnasos, agricultura, servei domèstic, el nostre veïnat...

Des d'aquesta realitat que estem vivint, en l'àmbit eclesial i en col·laboració amb altres organitzacions, apostem per **donar a conèixer** la realitat del tràfic de persones amb fins d'explotació sexual, **comprendre el context en què opera, les causes, les conseqüències, els recursos i augmentar la consciència a la societat** sobre la greu vulneració de drets que suposa, així com prevenir-ne l'existència. Ho farem **aportant informació** que contraresti mites i estigmatització, així com sobre la **greu vulneració de drets humans** que implica qualsevol classe d'explotació, **promovent la sensibilització i prevenció** en persones amb situació de vulnerabilitat, **per minimitzar els riscos** que impliquen els nous mitjans de captació de la infància i joventut a

través de les xarxes socials.

El Tràfic d'Éssers Humans constitueix una violació severa de la dignitat i la llibertat de la persona, i una forma greu de delinqüència.

Entenem per Tràfic «**la captació, el transport, el trasllat, l'acolliment o la recepció de persones, recurrent a l'amenaça o l'ús de la força o altres formes de coacció, rapte, frau, engany, abús de poder o d'una situació de vulnerabilitat o a la concessió o recepció de pagaments o beneficis per obtenir el consentiment d'una persona que tingui autoritat sobre una altra, amb fins d'explotació. L'explotació inclou, com a mínim, la derivada de la prostitució i d'altres formes d'explotació sexual inclosa la pornografia, els treballs o els serveis forçats, l'esclavatge o les pràctiques similars a l'esclavatge, la servitud o la mendicitat, les activitats delictives i l'extracció d'òrgans corporals**».

En aquest moment em sembla important centrar-nos en les noves formes de captació establertes a partir de la COVID-19.

Des de la pandèmia els traficants tenen una nova forma de captació i prostitució.

Han comptat amb una sèrie d'avantatges: facilitat d'accés de les persones amb una participació molt activa entre la infància, els joves i persones vulnerables.

Hi ha molts exemples que ens mostren la intimidació, l'engany i la violència:

LOVERBOY (a través de falses identitats, anonimats, xantatges...), **SEXTING** (per mitjà de l'enviament i la recepció d'imatges, amb contingut sexual a través d'internet, mòbil). **SUGARBABY** (en general joves universitàries amb pocs ingressos, per a companyia i serveis sexuals) i **SUGARDADDY** (home en edat madura amb un nivell econòmic alt i demandant de serveis sexuals).

El **GROOMING** i, en la seva evolució digital, l'**ONLINE GROOMING**, és l'assetjament i l'abús sexual **online** per part d'un adult que es posa en contacte amb un nen, nena o adolescent per tal de guanyar-se a poc a poc la seva confiança **per després involucrar-lo en una activitat sexual**. Aquesta pràctica té diferents nivells d'interacció i de perill: des de parlar de sexe i aconseguir material íntim, fins a mantenir una trobada sexual.

Es tracta d'un **procés en què es produeix un vin-**

cle de confiança entre la víctima i l'assetjador. Aquest intenta **aïllar a poc a poc el menor**, i ho aconsegueix desprenent-lo de la seva xarxa de suport (familiars, professors, amics, etc.) i generant un ambient de secretisme i intimitat.

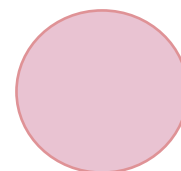
En el cas de l'**online grooming**, l'abusador envia, a través d'un mitjà tecnològic, material sexual al nen o nena. A més a més, **se sol fer passar per menor** i adapta el llenguatge a l'edat de la víctima. És una violència igual de real que la física, de la qual és molt difícil fugir.

Podem veure alguns exemples de les formes i processos de captació en aquests vídeos: https://www.youtube.com/watch?v=-uvrD_Inc4, o també aquests dos de Mèxic i Argentina, respectivament: <https://www.youtube.com/watch?v=p9EFE-cGVEADE>; i <https://www.youtube.com/watch?v=46MrDDow-Gx8>.

Nenes, nens i adolescents estan en constant perill cada vegada que es descarreguen una aplicació, juguen a un joc en línia, puguen fotos a les seves xarxes... i és molt difícil que els pares sàpiguen quins riscos corren els seus fills, i encara pitjor, com actuar davant seu.

Facebook, Instagram o WhatsApp són algunes de les xarxes socials més habituals per iniciar contacte amb menors. Tot comença per una simple salutació. Sense adonar-se'n comencen a donar informació rellevant i amb el temps es converteix en una petició d'imatges per manipular o fer xantatge. Nois i noies poden ser víctimes de **Grooming**.

En aquest context global, el projecte que Joaquina va començar el 26 de febrer de 1826 d'educar, guair i alliberar les persones més vulnerables, avui segueix viu i com a Família Vedruna, seguim treballant en l'educació per prevenir, guarint les ferides tant físiques, psicològiques i emocionals, i alliberant les persones de les esclavituds, com el tràfic de persones, que avui dia s'està fent amb tanta impunitat als nostres entorns més propers. I igualment continuem participant amb la pregària i l'acció, per fer, entre totes, una societat més justa. La fraternitat ens compromet a seguir Jesús i a abraçar les necessitats de tots els pobles com ella ens va ensenyar.

Marisa Cabeza
Laica Vedruna

Premi Nobel de la Pau 2024 a l'ORGANITZACIÓ JAPONESA NIHON HIDANKYO

Premien els supervivents d'Hiroshima i Nagasaki, pels seus "esforços d'aconseguir un món lliure d'armes nuclears"

Mentre els míssils volen d'un cantó a l'altre entre Ucraïna i Rússia; mentre veiem el nombre creixent de víctimes innocents en aquest conflicte i en el que oposa Israel i el poble Palestí; mentre se'ns presenten dia si i dia també les imatges de l'horror de les guerres, les ciutats devastades, els atacs indiscriminats contra objectius civils i l'augment desproporcionat de morts i de damnificats; mentre escoltem les fredes amenaces de Vladímir Putin o de Kim Jong-un, o les injustes declaracions obstinadament repetitives i fora de tota lògica d'un Netanyahu amb les que mira de justificar les inhumanes accions del seu govern, o la incansable i irracional determinació dels líders de Hamàs; si, mentre tot això passa, volem recordar aquí un titular que podria semblar insignificant, i que va ocupar el passat 11 d'octubre, per uns breus instants, l'atenció dels mitjans de comunicació: **El Premi Nobel de la Pau ha estat concedit a l'ONG japonesa Hidon Nihankyo, que reuneix totes les associacions de damnificats per les bombes d'Hiroshima i Nagasaki, llençades ara fa 80 anys.**

El guardó ha estat concedit "*pels seus esforços per a assolir un món lliure d'armes nuclears i per a demostrar mitjançant els seus testimonis que les armes nuclears no han de tornar a utilitzar-se mai més*" va dir el presi-

dent del Comitè Nobel, Jorgen Watne Frydnes.

El d'aquest any se suma a la llista dels qui han treballat per a la mateixa causa pel desarmament nuclear, tal com recorda l'Organització per a la Proscripció de les Armes Nuclears en Amèrica Llatina y el Carib (OPANAL) en el seu comunicat del 14 d'octubre: Linus Carl Pauling (1962), Eisaku Satō (1974), l'ambaixador mexicà Alfonso García Robles amb l'ambaixadora sueca Alva Myrdal (1982), l'Associació Internacional de Metges per a la Prevenció de la Guerra Nuclear (1985), la Conferència Pugwash i Józef Rotblat (1995), i l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica i la Campanya Internacional per a la Abolició de las Armes Nuclears (ICAN) (2017).

Sònia Sánchez, al diari Ara, en el seu format digital del dia 11 d'octubre, recull les paraules del portaveu dels Premis Nobel, per a dir que el d'aquest any pretén que "*noves generacions unides als supervivents*"¹ d'Hiroshima i Nagasaki, puguin fer que es recuperi el "*tabú de les armes nuclears*" en el món, que en els últims anys de rearmament accelerat sembla haver-se trencat. "*És alarmant veure com les amenaces d'utilitzar aquest tipus d'armament estan danyant la norma internacional*" que les prohibeix.

El Comitè del Premi Nobel en el seu comunicat va declarar que, en aquests moments, *“quan les potències nuclears estan modernitzant i millorant els arsenals; quan nous països es preparen per a adquirir armes nuclears i s'estan sentint amenaces per part dels que estan en guerra, val la pena recordar què són les armes nuclears: les més destructives que el món hagi vist mai. (...) Les armes nuclears actuals tenen un poder destructiu major. Poden matar a milions de persones i tindrien un impacte catastròfic en el clima. Una guerra nuclear podria destruir la nostra civilització”* – va declarar el portaveu del Comitè del Nobel.

Els supervivents d'Hiroshima i Nagasaki, anomenats Hibakusha son testimoni del dolor que provoca la bomba atòmica. *“Un dia, ja no estaran entre nosaltres com a testimonis de la història, -deia el Comitè del Premi Nobel en el seu comunicat- però amb una forta cultura del record i un compromís continuat, les noves generacions del Japó estan portant endavant l'experiència i el missatge dels testimonis. Estan inspirant i educant persones d'arreu del món”*.

No cal esperar que tomin les bombes per a veure la destrucció i la devastació que podrien provocar. Amb l'armament actual, la destrucció que veiem a la Franja de Gaza o al Líban, a Donetsk, o a qualssevol de les ciutats que es troben en territoris afectats per les guerres, ja és similar a la destrucció provocada a Hiroshima i Nagasaki. Si pensem en els efectes devastadors que podria tenir l'armament nuclear actual, a la visió dantesca que ens podem imaginar, s'afegeix el nombre esfereïdor de morts que en resultaria, i per als supervivents les ferides i les seqüeles permanents que podrien provocar.

Entre el 6 i el 9 d'agost de 1945 les explosions de dues bombes atòmiques en les dues ciutats esmentades, van provocar un gran nombre de morts, la majoria civils. És difícil de precisar-ne les xifres. Depèn del cantó en els que es troben els qui fan els càlculs. El Departament d'Energia dels Estats Units va avançar les de 70.000 per a la primera i 40.000 per a la segona. Segons una altra font van ser respectivament de 160.000 i 80.000. En l'actualitat nou estats² tenen l'arma nuclear al seu abast. Entre tots ells sumen un total de 12.100 bombes atòmiques. Deixem-nos de càlculs sobre el nombre de morts que tot aquest armament podria provocar. Els resultats tenen el risc de minimitzar. Quedem-nos amb aquesta valoració: és horrorosament alt, i al final el resultat no es pot reduir a una dada encapsulada en un llibre o en un article que trobem per internet. Que és, pot

ser, el que ha acabat passant amb els morts d'Hiroshima i Nagasaki. Van ser molts, i va ser horrorós. Per als supervivents, rebre el Premi Nobel de la Pau és dir-los que són aquí per a advertir-nos del que cal evitar, per a recordar-nos l'horror que van patir i encara estan patint, reconèixer-ho i amb ells ancorar-se en un clam ben ferm: **MAI MÉS!**

El resultat del que podria passar si succeís un enfrontament nuclear d'amples dimensions és innombrable, volem dir amb això que no té nom. Només es mereix els pitjors qualificatius, i és tan gros que, siguin els que siguin els adjectius que trobem, els que emprem, o fins i tot els que poguéssim inventar, tots junts serien insuficients per dir el comble de l'abominació que rau al darrere dels míssils ara insidiosament silenciosos en els arsenals dels països que els posseeixen.

Des de l'any 1946 aquesta és la realitat amb la qual vivim, l'horitzó que s'albira pels pobles de la terra: l'aniquilació és possible, està a l'abast dels qui manen i decideixen les guerres. L'opció i la responsabilitat d'evitar-ho també la tenen. Nosaltres la d'oposar-nos als pitjors dissenys. Una tasca que esdevé difícil, amb els retrocessos que observem d'unes democràcies afeblides i uns governants cada cop més incapaços d'aportar solucions pacífiques i justes, des del diàleg i la cooperació.

Què ens queda? **Dir NO!**, actuar, unir-nos, crear fronts per a despertar les consciències. I des de l'ACAT, també ho hem de dir: Com a moviment cristià, les nostres accions aniran sostingudes, inspirades i enfortides des de la pregària i una esperança sempre renovada. Des de l'ACAT actuem en aquest sentit, lluny d'ideologies i partidismes, perquè el Crist ens porta a contemplar el valor d'una humanitat reconciliada, capaç d'aixecar-se amb tota l'alçada de què Déu l'ha fet capaç, des de la Pau, la Justícia, i per la Integritat de la Creació.

Carles Capó,
pastor protestant,
Membre de l'ACAT

¹-Actualment 114.000 persones

²-Rússia, Estats Units, La Xina, França, Regne Unit, Pakistan, l'Índia, Israel i Corea del Nord

Vetlla de pregària davant del CIE de Barcelona

La Fundació Migra Studium, servei jesuïta als migrants, va convocar una Vetlla de pregària davant del CIE (Centre d'Internament d'Estrangers) de la Zona Franca de Barcelona, el dissabte 28 de setembre a les 19 h. Era l'11a edició convocant a fer pregària i a demanar el tancament de tots els CIE de l'Estat.

El lema de la convocatòria d'enguany va ser «**Trenquem el silenci**», ja que voldríem que la societat compregués que el fet de néixer en un altre país i haver migrat a casa nostra no ha de prendre la llibertat a les persones que ho fan, i hem de comunicar la trista situació dels estrangers que hi són tancats, amb condicions més deplorables que les de la presó; el silenci pot ser mostra d'indiferència.

Cal visibilitzar la realitat dels CIE; els CIE són una d'entre tantes creus que hi ha al món; una creu que convé no negar i que voldríem que no existís. Cal continuar forjant una resistència compartida per trencar amb la realitat que es viu avui als CIE; ho hem de fer amb esperança, que parteix de la consciència de la vulneració de drets que suposen els CIE, que ens condueix a la denúncia i ens ajuda a seguir caminant cap a l'horitzó del seu tancament. Una de les paraules que més se senten dels interns és "*llibertat*"; expressada com a desig, però alhora afirmada com a pèrdua, com a quelcom arrabassat injustament, perquè nega d'arrel la proposta d'igualtat a la qual som tots cridats. Aquesta desigualtat és fruit d'una llei d'estrangeria injusta, que nega la ciutadania a qui no és nascut en el nostre país i impossibilita la fraternitat a què ens crida Jesús.

El Papa Francesc defensa l'acolliment, el respecte i el bon tracte a tota persona, per raó dels drets i de la dignitat personal de tothom. Ens va acompanyar el grup de Gòspel del Clot, que en tres moments diferents ens va fer gaudir del seu art. La concentració va constar de diferents parts: la primera va ser la de fer memòria de les 12 persones que han mort a Espanya per l'internament i l'expulsió, la majoria molt joves. A continuació es van llegir testimonis d'interns, mentre s'anava construint un mur amb caps de cartró en què estaven escrits els noms dels interns i les paraules que ens fan construir murs al nostre voltant, com la "*duresa de cor*" o l'"*odi*"; en la segona es van llegir textos sagrats de diferents confessions religioses; la tercera va consistir a llegir uns textos testimonis de persones acollides a la Xarxa d'Hospitalitat de Migra Studium; entre les lectures hi havia cants repetitius, com pregàries. Per últim, els assistents a l'acte van encendre cadascún una llàntia i les van col·locar davant del mur, simbolitzant que la llum pot transformar el mur, amb esperança.

Tant de bo que la pregària ens acosti a les persones que estan tancades al CIE, i ens ajudi a restar desperts i proclamar les injustícies, convertint la realitat de càstig i hostilitat en gestos d'hospitalitat.

Montserrat Martínez i Deschamps
Secretària de l'ACAT

Crides dels socis

La primera crida de setembre està dedicada a Mèxic i exposa el cas d'un camperol indígena, defensor dels drets humans en la seva comunitat, que fa 14 anys que està empresonat. El seu cas continua estant en procés d'instrucció i sense que s'hagi dictat cap sentència. Malgrat que fins i tot fa set anys que el Grup de Treball sobre la Detenció Arbitrària de les Nacions Unides va qualificar la detenció d'arbitrària, no se l'allibera. Sembla com si volguessin empresonar-lo en lloc del veritable autor del crim.

La segona presenta els casos de dues dones iranianes condemnades, sense relació entre elles, a mort, malgrat que el seu militantisme era pacífic, però se'ls retreia una presumpta relació amb un partit prohibit pel règim iranià, motiu suficient per a poder-les incriminar de "*rebel·lió armada contra l'Estat*".

La tercera crida es refereix al Camerun, presentant el cas d'un activista conegut a les xarxes socials per unes fortes crítiques al règim. Malgrat estar ja refugiat al Gabon, fou detingut en aquest país i tornat a les autoritats del Camerun, on ja ha sofert tortures.

La primera crida del mes d'octubre es refereix als problemes que es plantegen a les comunitats indígenes de l'ètnia triqui a Mèxic, a causa de les dues visions de futur que persegueixen. Una part espera seguir amb el sistema de vida tradicional, mentre l'altra vol passar a una forma de vida que permeti fer tots els guanys que es poden treure de les noves urbanitzacions i negocis moderns. El pitjor és que una part disposa d'armes i l'altra no.

La segona del mes deriva que als Estats Units hi ha hagut un augment alarmant de les execucions, a més que a l'Estat d'Alabama s'ha introduït un mètode d'execució nou, el d'asfíxia per nitrogen, i que hi ha discussions sobre pros i contres del mètode.

La tercera crida, sobre la República Democràtica del Congo, respon a les discrepàncies que es produeixen en el país a causa de les extraccions

mineres de metalls necessaris per a l'electrònica moderna. Aquestes extraccions han donat lloc a un ordre públic molt deficient, que vol resoldre's amb un estat de setge que, al seu torn, provoca aldarulls i, després, detencions. És difícil trobar una solució.

La primera de novembre sobre el Marroc és també una situació difícil de solucionar. Es tracta d'evitar problemes entre dues comunitats diferents que han de conviure juntes, la dels habitants de l'antic Sàhara espanyol i la dels habitants del Marroc. La crida planteja un cas en el qual la policia marroquina no va permetre que uns habitants de l'antic Sàhara espanyol poguessin anar a visitar uns parents.

La segona crida de novembre exposa el cas del rector maya tzotzil de la diòcesi de San Cristobal de Las Casas, defensor dels drets humans de pobles i comunitats de l'Estat mexicà de Chiapas. Desgraciadament, han acabat amb la vida del rector, que a més era defensor dels drets humans, dedicat a la construcció de la pau a l'Estat, la defensa de la terra i del territori, la lluita contra la pobresa, la defensa dels pobles indígenes, la seva autonomia, la seva llibertat religiosa i els drets col·lectius, i lluitava per a la protecció dels interessos dels indígenes davant dels megaprojectes industrials. Molts altres líders de pobles indígenes també han acabat morts.

La tercera crida correspon a l'Iran i és un cas molt semblant al de la segona crida del mes de setembre, la por davant de l'emancipació de les dones. Igual que l'altra crida, les autoritats de l'Iran en tenen prou amb la sospita que una dona pot dedicar-se a la política, per condemnar-la per "*pertinença a grups d'oposició*" i "*rebel·lió armada*", és a dir, a mort.

Assemblea general de socis i sòcies de l'ACAT

La propera assemblea general de socis i sòcies de l'ACAT serà el proper dia **29 de març de 2025**, al Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

Marqueu aquesta data a la vostra agenda!

L'ordre del dia previst serà:

Matí:

9'30: Benvinguda i pregària

9'45: Lectura de l'acta provisional de l'assemblea anterior. Recompte de vots, inclosos els vots per delegació. Votació per a l'aprovació de l'acta

10'15: Lectura de la memòria: diàleg i votació per a l'aprovació de la memòria.

11'00: Pàgina web; butlletins;

11'30: Descans

12'00: Exposició i votació de l'estat de comptes

13'00: Informació de les Crides urgents. Projectes i propostes

13'40: Precs i preguntes

14:00: Fi de l'assemblea, matí

Dinar a l'hostatgeria del Monestir.

Tarda:

16: Xerrada sobre el bullying, a càrrec de la psicòloga Alícia Vallès, amb el títol "***Una tortura per a infants i joves?***"

17'00: Precs i preguntes

17'30: Fi de l'assemblea.

Aviat rebreu un recordatori amb més detalls

Fins llavors, us hi esperem!

Recomanacions

Moltes dones són abusades o torturades; els seus drets són vulnerats. Amnistia Internacional considera que les principals causes de vulneració de drets, especialment contra les dones, són el subdesenvolupament, la pobresa extrema, la desigual distribució dels recursos de l'aigua i l'alimentació, la marginació, la violència ètnica i civil, la pandèmia del VIH/sida, la pandèmia de la COVID-19 i els conflictes armats.

La corresponsal a l'estranger del The Sunday times, Christina Lamb, en el seu llibre **Nuestros cuerpos, sus batallas** (editorial *Principa de los Libros*, Barcelona, 2021), mitjançant 15 entrevistes a dones víctimes de violació en les guerres a diferents llocs del món, narra el dolor que causa a les dones la violació en els conflictes armats.

Ara, quan el genocidi del poble palestí a mans de l'Estat d'Israel s'està produint, potser és adient recordar aquesta vulneració dels drets de l'ésser humà. *“La negació més gran dels drets humans es produeix en els estats de guerra, diu l'autora, quan els ciutadans ni tan sols tenen dret a la vida”*. Les guerres deixen cada any milions de persones mortes, ferides, refugiades o desplaçades. En les guerres, les dones sempre han estat considerades botí de guerra; la violació a les dones i el saqueig han estat considerats normals, dret dels vencedors; l'assassinat, la violació o el segrest i posterior venda, per ser esclaves sexuals és sovint motivada per la voluntat d'humiliar o venjar-se de l'enemic o de satisfer el seu desig; la violació és arma de guerra, per aterrir les comunitats o exterminar les ètnies rivals. Les històries d'aquests milers de dones han estat silenciades o negades, tot i que són veritables he-

roïnes, de les quals no s'escriu la història i no tenen reconeixement ni monuments commemoratius. Moltes vegades la violació no és denunciada i resta impune, especialment en zones de conflicte.

Tot i això, hi ha motius d'esperança, en produir-se denúncies, en les sentències dels tribunals quan castiguen els violadors, en l'aparició del moviment #Me Too, en la concessió del Premi Nobel de la Pau 2018 als activistes de drets humans Nadia Murad, nascuda a l'Iraq el 1993, d'ascendència yazidita, i el doctor Denis Mukwege, nascut el 1955 a la República Democràtica del Congo.

I no podem guardar silenci davant d'aquesta barbàrie.

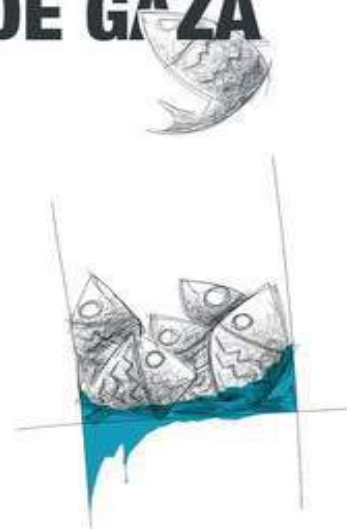
Montserrat Martínez i Deschamps
Secretària de l'ACAT

Filla de Rafah, periodista i escriptora palestina, la vida d'Asmaa Alghoul s'ha vist tenallada pel xoc de dues forces: d'una banda, l'exèrcit d'Israel, els soldats del qual terroritzaven les nits i els dies de la seva infància. De l'altra, l'ascens de l'integrisme religiós de Hamàs, que va prendre el poder polític i social durant la seva joventut, també en el si de la seva família. Alghoul, per un caprici del seu propi temperament i un entorn obert que li ha permès de no tenir pèls a la llengua, s'ha vist sempre sota el punt de mira de totes les faccions que la rodejaven.

Liberal, musulmana secular i activista pels drets democràtics, s'ha oposat frontalment a la petrificació islamista de Hamàs, a la corrupció del Fatah i, com a teló de fons, al sempitern setge d'Israel sobre Gaza. Escrit a quatre mans entre ella i l'escriptor libanès Sélim Nassib,

La insubmisa de Gaza és al mateix temps una biografia d'Alghoul i una poderosa crònica de trenta anys d'història de la Franja. Vitalista a la vegada que greu, amb tant d'humor com de duresa, **La insubmisa de Gaza** no és només, però, una incisiva anàlisi social i política: és sobretot un cant d'amor a la llibertat i a la cultura, la història d'algú que ha lluitat sempre en favor del seu poble i del seu immens desig de vida. La història d'algú que estima i comprèn, íntimament, Gaza i la seva gent.

LA INSUBMISA DE GAZA

Asmaa Alghoul i Sélim Nassib
Traducció d'Orriol Rissach

ETOR
LIBRI

Amics i amigues, si sabeu de llibres, films, teatre o activitats culturals o socials interessants, en drets humans, feu-nos-ho saber, si us plau, per afegir-los a aquesta secció. Gràcies.

POEMA

Cant Espiritual

Imagino Maria contemplant amb estranyesa
el Nen tot just nat.
Fill de la Paraula? Cim de la Promesa?
Si no en sabés l'engendrament sagrat,
tot seria tan normal! –tret de la pobresa
de la cova i el pessebre i la fredor i l'obscuritat.

Aquest instant és immortal, en té el goig i la certesa:
canvia el món, li dona plenitud,
però, qui més ho sap? qui més ho veu?
qui més ho sent amb gratitud?
qui més pot creure que Déu renunciï a l'absolut
i assumeixi, desvalgut, tanta feblesa?

I Maria tem per Déu per primer cop:
L'escoltaran? L'entendran? L'acceptaran?
Porten tants segles esperant
força, llibertat, poder i reialesa!

Donar-se a un Déu totpoderós no fou una proesa
tan gran com donar-se ara a aquest Déu fet infantesa:
amb aquell Déu tan gran no l'espantava res,
se sentia acompanyada i sostinguda,
però amb Déu a la falda, vulnerable, incomprès,
el que d'ella es demana és tan foll i tan gran!
I se sent tan feliç amb l'Infant com se sent
desconcertada i perduda.

David Jou

Podeu escoltar aquest poema, musicat, [aquí](#)

Rapsoda: Ignasi Roda
Música: Ignasi Roda

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura
Web: <https://acat.pangea.org>
Correu electrònic: acat.secretaria@pangea.org
Anglès, 55 (08017 – Barcelona)
Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)
Donatius a:
<https://acat.pangea.org/fes-una-donacio/>

Accedeix a la nostra web:

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

ACAT és una associació **ecumènica** que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, ACAT ja existeix a 30 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria participar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres a <https://acat.pangea.org/collabora-i-fes-te-soci/>, o truca'ns.

ISSN (ed. impresa): 2565-4586
ISSN (ed. electrònica): 2938-6845

DL B 17275-1987